

Koostanud Erkki Kõlu

Kõlu kuld 2

Toimetanud Lea Arme
Kujundanud Villu Koskaru

© Erkki Kõlu ja Tänapäev, 2019

ISBN 978-9949-85-682-4

www.tnp.ee
Trükitud AS Pakett trükikojas

Sisukord

7	Maal	372	Sotsiaalmeedia
28	Mann	383	Sport
41	Mulgid	398	Suitsetamine
50	Must huumor	405	Sõjavägi
66	Naabrid	430	Söök
81	Naine ja mees	452	Transport
123	Narkomaan	465	Turg
130	Neiu ja noormees	474	Töö
161	Pank	514	Töövestlus
173	Pensionär	530	Uusriikas
188	Politseinik	540	Vanavanemad
210	Psühhiaater	550	Vees
226	Psühholoog	560	Viin
236	Puhkus	571	Õhus
245	Pulmad	587	Õlu
266	Reis	600	Ämm
286	Religioon	616	Ööklubi
327	Restoranis	626	Ülikool
344	Seks		

Maal

Pärisori läheb mõisniku juurde:

„Härra, talupojad on sellest pidevast peksmisest ja karistamisest tüdinud. Otsustasime sinu vastu meelt avaldada. Kas oled nõus?”

Sulane läheb mõisniku juurde: „Härra! Miks sa mulle kõigest viis kopikat maksad, Jaanile aga viis rubla?”

Mõisnik astub akna juurde, vaatab välja ja lausub: „Mõisast veetakse just mööda heinakooramat. Mine vaata järele.”

Sulane läheb ja on kohe tagasi: „Õige, härra. See on tõesti heinakooram.”

„Ega sa tea, kust niidetud? Võib-olla Meelehärma talu niidult?”

„Ei tea.”

„Mine ja uuri järele.”

Sulane läheb ja tuleb tagasi: „Härra! Just – Meelehärma talu niidult.”

„Kas esimese või teise niite hein?”

„Ei tea.”

„Mine ja selgita välja!”

Sulane läheb ja naaseb: „Härra! Esimene niide!”

„Palju vedaja koorma eest küsib?”

„Ei tea.”

„Mine küsi järele.”

Sulane läheb, tuleb tagasi ja kannab ette: „Viis rubla koorem.”

„Kas odavamalt ei saa?”

„Ei tea.”

Sel hetkel astub sisse sulane Jaan ja teatab: „Härra, meie mõisast sõitis mööda Meelehärma talu peremees koos oma koduniidult saadud esimese niite heinaga. Küsis koorma eest viis rubla, aga ma kauplesin kolme peale alla. Saatsin koorma küüni, mehed hakkasid juba maha viskama.”

Mõisnik pöördub esimese sulase poole:

„Kas nüüd said aru, Ott, miks ma sulle viis kopikat maksan, Jaanile aga viis rubla?”

Vana maamees sõidab tavalale Tallinnasse külla ega suuda kuidagi ära imestada:

„Küll tänavail on ikka palju inimesi! Ja auto on autos kinni! Ma ei suutnud sihukest asja enne uskuda! Kust nad kõik tulnud on?”

„Selgitan – siis käib lihtsalt tasuline massistseen.”

„Kuidas nii?”

„Enamik, keda sa siin näed, on Tallinnas raha pärast.”

Parun sõidab oma mõisa ja vaatab mõisavalitseja saatel valdusi üle. Oja kaldal jääb ta seisma ja lausub:

„Kuule, Jüri, lase talupoegadel järgmiseks korra, kui ma läbi tulen, siia purre ehitada. Siis pääseb jalgu märjaks tegemata üle.”

Aasta pärast on mõisnik jälle kodus käimas. Kui ta mõisavalitseja saatel oja kaldale jõuab, pole purret kuskil. Ta annab mõisavalitsejale kõrvakiilu ja läheb mõisasse tagasi.

Järgmisel öhtul jahilt tulles satub mõisnik taas oja kaldale ja näeb seal purret. Ta laseb mõisavalitseja enda juurde kutsuda:

„Kuidas siis nii, Jüri? Sa ei saanud aasta otsa purret tehtud, nüüd on see aga ühe päevaga valmis!”

„Asi on selles, härra, et varem puudus teie kindel käsk!” vastab mõisavalitseja.

„Maal ja linnal pole suurt vahet midagi,” räägib talumees. „Kui linnanaisel näiteks pea valutab, siis ütleb ta mehele öösel ära. Kui aga külanaisel pea valutab, siis tähendab see, et ta juba ütles ära.”

Maamees räägib linnamehele:

„Teil linnas on ilusad korterid ja majad, uhked autod, prestiižikad töökohad ... Aga meil külas on tegija see, kellel talvel veetorud lõhki ei külmunud.”

Linnamees kohtab maakohas talumeest, kes oma maja ukse ees närviliselt edasi-tagasi käib ja mobiiltelefoni räägib:

„Suur jumal, meil pole juba nädal aega elektrit! Oh jumal küll, anna meile elekter tagasi!”

„Mida te teete?” tunneb linnamees huvi.

„Meil pole juba nädal aega elektrit.”

„Ja te helistate Eesti Energiasse, et elekter tagasi saada?”

„Jama! Seal vastab juba nädal aega automaatvastaja. Ma püüan jumalaga ühendust saada, äkki annab tema meile elektri tagasi.”

Linnamees maamehele:

„Teil on väga ilus kartul! Millega te seda väetate?”

„Väeta, millega tahes, ikka kasvab!” vastab too.

Maapoiss, kes pole kunagi pealinnas käinud, külastab viimaks Tallinnas elavat sugulast. Linnapoiss sõidutab teda uhkelt ringi ja maakas muudkui imestab:

„Vau! Millised totsid teil siin on!”

„Kas teil maal pole selliseid? Meil siin on selliseid tuhandeid!”

Mööda sõidab Ferrari.

„Vau! Millised autod teil siin on!”

„Kas teil maal pole selliseid? Meil siin on selliseid tuhandeid!”

Maapoiss solvub selle uhkeldamise peale ja ootab juhust, et tagasi teha. Sel hetkel astub teele keegi mees, linnapoiss pidurdab järsult ja pahandab:

„No on ikka idikas!”

„Kas teil linnas pole selliseid? Meil maal on selliseid tuhandeid!”

Linnamees külastab väikest talu ja näeb, et talunik toidab oma sigu äärmiselt ebavaliselt: tõstab sea õunapuu oksa kõrgusele ja siga sööb õuna otse puust. Seejärel tõstab talumees sea järgmise õuna juurde ja nii edasi, kuni põssal kõht täis saab. Nii talitab talunik ka teiste sigadega.

„See on sigade toitmiseks kõige ebatõhusam meetod,” lausub hämmastunud linnamees. „Mõelge, kui palju aega te kokku hoiaksite, kui lihtsalt raputaksite õunapuud ja laseksite sead maapinnale kukkunud õunu sööma!”

„Kuulge, härra, mida üks siga ka ajast teab?!” kohmab talunik vastuseks.

Mees kõnnib mööda külavaheteed ja näeb ühel krundil suurt reklaamtahvlit kirjaga: „Müüa maja”, maja ennast pole aga kuskil näha.

„Küllap müüdi juba ära,” mõtleb mees.

Venemaalt kolib Eestisse keevitaja Juri, asub maale elama ja läheb tööle kohalikku põllumajandusühistusse. Esimeseks tööks antakse talle adra keevitamine. Paari tunniga on Juril töö valmis ja ader saadetakse kohe põllule. Tunni pärast tuuakse ader tagasi ja Juri asub taas vigast adra keevitama. Nüüd peab ader põllul vaid pool tundi vastu.

„Mida sa seal Venemaal keevitasid?” tunneb ühistu esimees huvi.

„Peamiselt allveelaevu, aga neist ei tulnud küll mitte ükski tagasi!” vastab keevitaja.

Ajakirjanikud küsivad talunikult:

„Kuidas teil sel aastal läinud on?”

„Suurepäraselt,” vastab talunik. „Viljasaak oli hea – leivata ma ei jää. Kartulisaak õnnestus samuti. Ja siga poegis mul ka.”

„Kas te ei tahaks selle eest meie peaministrit tänada?”

„Mille eest teda tänada? Ise kündsin, ise külvasin, ise lõikasin – kus see tema töö siin on?”

„Aga te mõelge veel!” manitsevad ajakirjanikud.

„Kui nüüd järele mõelda,” kratsib talunik kukalt, „siis emist ma tõesti ise käima peale ei pannud ...”

„Miks teil rukis ei kasva?” küsib ajakirjanik talumehelt.

„Sellepärast, et me teda ei külva!”

„Miks te siis ei külva?”

„Sellepärast, et ta ei kasva!”

Ühelt Eesti ääremaa elanikult küsitakse:

„Kuidas teil seal elu on?”

„Nagu Marsil.”

„Selles mõttes, et teieni tuleb tükk aega sõita?”

„Ei, selles mõttes, et ka meil pole mingit elu.”

Küla rahvamaja diskol astub noormees neiu juurde:

„Kas tantsid?”

„Veel mitte.”

„Siis läki – aitad mul traktori porist välja tõmmata!”